

Laodicea continuă acuzațiile

15 octombrie 2004

Gili Cârstea

Adventist Review a publicat săptămâna aceasta un articol scris de Leslie Kay în care încearcă, pentru a câta oară, să convingă pe cititori că Dumnezeu ucide. Articolul, intitulat Does God Kill? este încă o demonstrație clară că atunci când premisele sunt false, rezultatul final este fals. Autoarea, și implicit redactorii de la Review, sunt victimele „eforturilor permanente” pe care le-a făcut Satana de a perverti natura păcatului. Ei nu reușesc să vadă prin perdeaua groasă de fum că păcatul nu este altceva decât despărțirea voluntară de izvorul vieții.

Leslie Kay povestește cum un prieten s-a oferit să-i convertească, pe ea și pe soțul ei, la ideile lui că Dumnezeu nu ucide, provocându-i cu întrebarea: „Ce credeți? Dacă un bărbat dorește să câștige afecțiunea unei femei, o prinde de mână, îi pune pistolul la tâmplă și îi spune ‘Iubește-mă sau te omor’?”

Ea își începe demonstrația punând aceeași întrebare de o manieră, cum spune ea, "mai puțin volatilă": „În procedura Sa cu păcatul, este Dumnezeu pus vreodată în situația de a lua viața?” Răspunsul articolului este afirmativ. Așezând discuția în acești termeni, autoarea schimbă complet sensul dezbaterii, căci acesta este un subiect despre caracterul lui Dumnezeu. În momentul în care ne amenință cu moartea dacă alegem altfel decât este bine, libertatea de alegere s-a evaporat, iar dragostea nu este posibilă în asemenea condiții.

Dar hai să analizăm articolul în termenii autoarei. Ea demonstrează că, în anumite situații, Dumnezeu trebuie să ia viața făpturilor Sale. Nu mereu, nu ca un obicei de viață, ci doar în anumite situații.

Noi întrebăm: Nu aceasta a fost acuzația principală în rebeliunea lui Lucifer? Nu spunea el colegilor lui că Dumnezeu îi va omorî dacă vor insista pentru o îmbunătățire a legii? Cum este posibil ca oameni care pretind a fi slujitorii lui Dumnezeu să militeze alături de Lucifer pentru acuzarea lui Dumnezeu?

Imaginați-vă că un om este adus în fața instanței sub acuzația de crimă, și fiind întrebat ce are de spus în apărarea lui, el ar cere clemență juriului, explicând că i se întâmplă să ucidă extrem de rar și doar în situații de maximă necesitate. Absurd? Autoarea noastră spune că Dumnezeu așa face. Ea sugerează că amendamentele la lege sunt acceptabile dacă circumstanțele o cer. În situații de urgență, când nici o altă soluție nu mai există, uciderea devine acceptabilă, cu toate că legea o interzice.

Dacă legea lui Dumnezeu putea fi corectată prin amendamente, nu mai era nevoie de planul de mântuire, nici de jertfa lui Hristos, nici de suferința milenară care lovește familia

omenească și inima lui Dumnezeu. Rebeliunea lui Satana era o situație de extremă urgență, care justifica o intervenție violentă pentru stoparea ei. Dumnezeu nu a făcut așa. Soluția Lui a fost complet diferită de mentalitatea noastră. El a ales calea crucii, și nu doar ca să impresioneze pe cineva cu condescendența Lui năucitoare, ci pentru că împărăția luminii nu folosește procedeele fărădelegii.

Dar Laodicea nu poate înțelege aceste lucruri. Ea preferă să creadă că păcătoșii incurabili vor fi omorâți de Dumnezeu ca o protecție finală pentru binele sfinților. Continuăm astfel buna tradiție a înaintașilor, care spuneau despre Hristos că este un făcător de rele.
